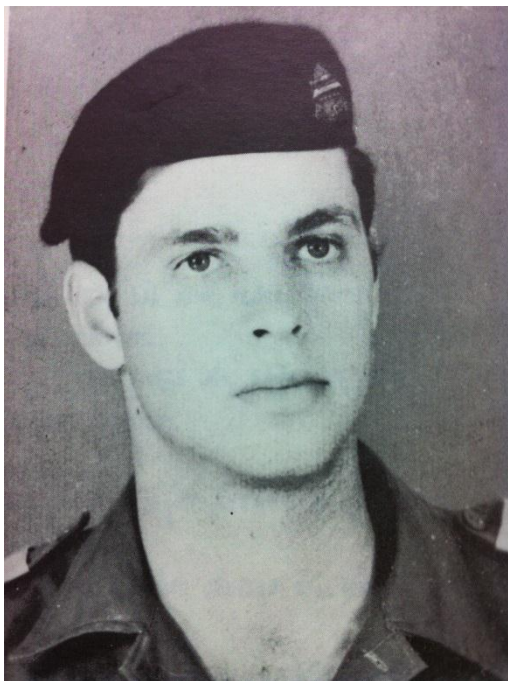

ולדן אמר : דן גור אריה יזנק מן הבשן , (דברים וזאת הברכה 22)

דני בן שמואל ומרים שור

נולד : שבת ה תמוז תשי"ב 28.6.1952

נפל בחזית הדרום , במלחמת יום הכפורים

י תשרי , תשל"ד 6.10.1973

הובא לקבורה בכפר סבא ,

כ"ח שבט, תשל"ד 20.2.1974

דני, השנה מלאו ארבעים שנה למלחמת יום הכיפורים, ארבעים שנה
בלעדיך....
ארבעים שנה שהפרחים שאבא ואמא שתלו על קבריך ממשיכים
לפרוח.....
ואתה האח הגדול נותרת צעיר מצעיר ילדינו...
לכל אחד מאיתנו-אחיך יש ילד הנושא את זכרון שמך....
ותמונתך תלויה בכל בתינו וכל אחייניך גדלו לאורך ועתה אפילו דור
נכדינו צומח וילמד וישנן אף הוא אודותיך...
אוהבים, מתגעגעים, ממשיכים את מורשת ההורים ומבטיחים להשריש
ולהנציח את דמותך!

צבי, יואב, ארז והדיה

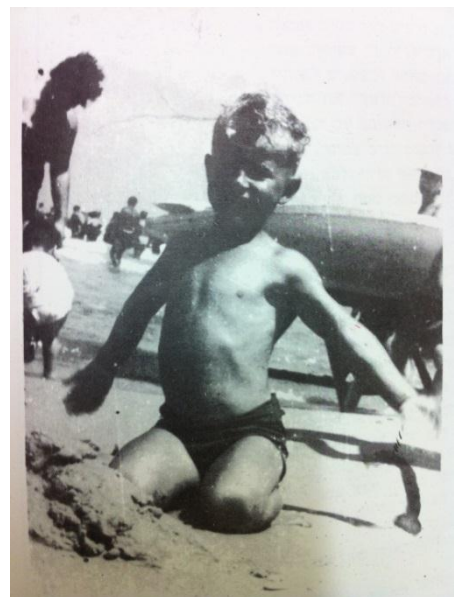
גן-חיים, 2013.

ילדותו

דני, בן מרים ושמואל, נולד ביום ג' בתמוז תשי"ב (28.6.1952) בעפולה. כיוון שבאותה תקופה שירת אביו כקצין ב"משמר הגבול", נאלצה המשפחה לנדוד הרבה בעקבות האב, שנשלח למקומות שירות שונים. יחד עם המשפחה עבר דני מעפולה לצפת ושם למד בגן ובכיתה א'. בנתניה סיים את לימודיו בכיתה ב'. כעבור שנה עברה המשפחה למושב גן חיים והוא למד שם בבית-הספר היסודי במושב צופית. אחר-כך סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון האזורי ב"בית-ברל". כאשר הגיע למושב גן חיים, מצא את מקומו ואת עולמו. הוא היה תלמיד פעלתן ומלא מרץ. את סקרנותו ושובבותו ביטא במעשי הקונדס הרבים שיזם. למרות זאת היה אהוב ביותר על מוריו, והם זוכרים אותו כנער בעל חוש לצדק וליושר, שידע תמיד לשאת בכבוד את תוצאות תעלוליו. הקשרים שנוצרו באותה תקופה בין דני לבין מוריו וחבריו לכיתה, נמשכו שנים ארוכות לאחר שסיים את לימודיו ועד ליום נופלו. דני אהב לרדת לעומקם של דברים, היה בעל אופי חקרני והרבה בניסיונות בבעלי חיים ובצמחים. פעמים רבות הפתיע בהמצאות שלו, ואחת מהמצאותיו - זירוז גידולם של ורדים בחממה על-ידי זרם חשמלי - זכתה לתשומת לב במכון ויצמן.

דני ויואב עם האח הקטן ארז

בן 3 על שפת הים בנתניה

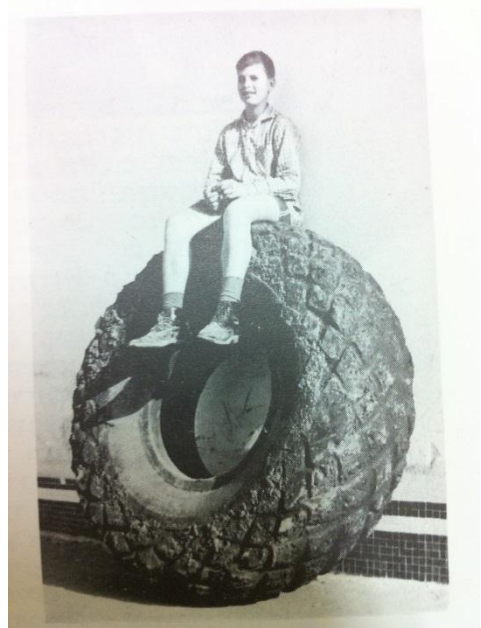
דני ויואב בני חמש

ספורטאי ומדריך

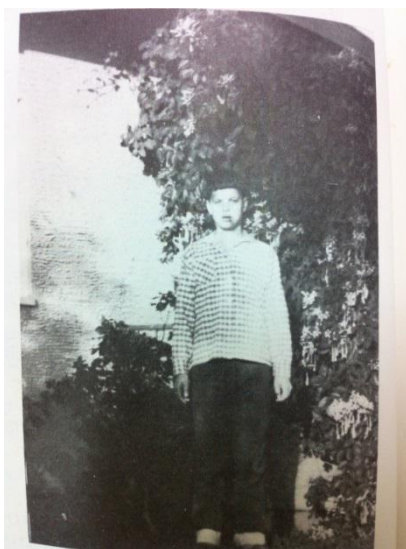
דני היה גם ספורטאי נלהב ואהב במיוחד שחייה וכדור-עף. המורה שלו לחינוך גופני העיד עליו, שהיה הבולט בין בני מחזורו בספורט. הוא שיחק בכדור-עף בקבוצת "הפועל" גן חיים ועסק בשחייה במסגרת קבוצת "הפועל" כפר סבא. אבל עיסוקים אלה לא סיפקו את כל תשוקתו לפעילות והוא השתתף גם באורח קבוע בפעילות הגדני"ע ב"בית ברל", והרבה לבנות טיסנים ודגמי מטוסים שונים, כחבר בקלוב התעופה. דני היה בן נאמן להוריו ואח מסור לאחיו ולאחותו הצעירים, תמיד אפשר היה לסמוך על עזרתו בעבודות המשק או בעבודות הבית. הוא אהב מאוד את החיים בכפר ותכנן ללמוד חקלאות בפקולטה לחקלאות ברחובות.

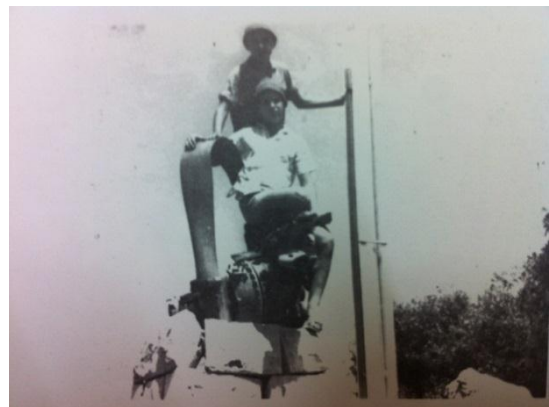
טיול ביה"ס, כתה ח'

במשטרת איל, סוקר את המרחב

בבית ההורים בגן חיים

בגיל 11, טיול בה"ס

מתוך עיתון ביה"ס

דני שרר

סגן דן (דני) שרר 2115091

נולד ב - 28.6.1952

למד כחה א' בבית הספר בצפת, כחה ב' בנחניה, ומכחה ג' בצופית עד כיתה ח'. מכתה ט' בתיכון על שם עמי אסף "בית ברלי". השתתף ב"הפועל" כפר - סבא בשחייה וככל שנה שנה בצליחת הכנרת.

באוגוסט 1970 התגייס. קודם ל "שקד" (הסיירת) אחר כך לקורס טייס ומשם לשיריון. השתתף בנבחרת בית הספר לשיריון בכדור עף. עבר כל קורסי השיריון, ואחר כך סיום קורס הקצינים בו נשאר כמדריך למדור התרוחנת.

במלחמת יום הכיפורים היה בין הראשונים שניסו לעבור דרך קנטרה שהיתה כבר בידי המצרים להגיע למעוזים ולהציל את היושבים בהם. בדרך לשם נפגע הטנק שלו וכנראה גם הוא.

הוחזר לשטח ונקבר בחלקה הצבאית של כפר - סבא ב- 20.2.74.

י ה י ז כ ר ר ב ר ר !

ביום בו הם יצאו, יצאו הם אל הקרב
ליבי אמר לי כך אמר: שהם ישובו.
אך לב זה איכזיבני ונס לא קרה,
כי הוא לא שב עדיין מן המלחמה.

ראה רבוך עולם,
ראה נא ואמור:
האם צדק הדין
שלקחו גיבור ?

עלם חן הוא היה וטרב לבב
אהוב על חבריו, אהוד על פיקודיו
שמח בהלקו, צרפה אל עתידו...
והבריו ספרו כיצד אתם יצא
רבמעלה ההר "אחרי" ! קרא
לחם הוא כארי בעד מולדתו
לחם עד שהמורת בא ולקחו
הוא נפל - אבל לא לשוא !

ראה רבוך עולם,
ראה נא ואמור:
האם צדק הדין
שלקחו גבור ?

הוא נפל חלל ונשמתו הלכה לבלי שוב
וכמו רבים כמוהו נאלצנו להשלים עם הגורל.
כי דני לא ישוב עוד לעולם...
לעולם...לעולם...לעולם...!!!

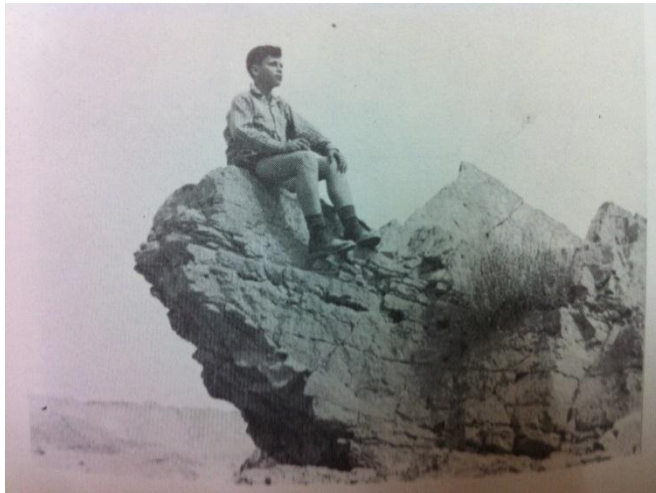
י ה י ז כ ר ר ב ר ר !

שרה בלום
כחה יא' 2.

אהב את עמו וארצו

דני היה חדור אהבת הארץ והעם, אהב לטייל ולהכיר מקומות ואתרי-נוף ולהתפעל מיופים, האמין בנצח ישראל, ובעם ישראל, וזאת לא במעט הודות לחינוך ומסורת בית ההורים, אשר שניהם היו חברי ההגנה, שרתו בצבא הבריטי במלחמה נגד הנאצים, ולחמו במלחמת הקוממיות. דני אהב לשמוע מפי הוריו, בעיקר מפי אביו- סיפורים מתקופות שירותו הביטחוני כנוטר, כחייל, כקצין וכו'. סיפורי המאבק, הישוב היהודי בארץ, וגורל היהודים בתפוצות. ובעיקר הסבל של

יהודי אירופה מידי הנאצים- חלק גדול ממשפחת אמא נספה בגרמניה- כל זה השפיע עליו מאוד וחיזק בו את אהבת ישראל, והכרת ההכרח בהתגוננות ובלחימה על קיומנו. היה בדני שילוב של אמונה בצדק ויושר בלתי מתפשר, ועל אלה לחם בלהט, יום יום, גם בהיותו מפקד ומדריך בצה"ל תכונות אלה לוו רוח ועדנה, אשר התבטא בין היתר בכך שבין כל הציווד האישי והצבאי שנהג לקחת מהבית למחנה, היה תמיד זר פרחים לחיילת, וזה רק משום

צוקי עין גדי

שבהזדמנות שמע ממנה שהיא אוהבת פרחים.

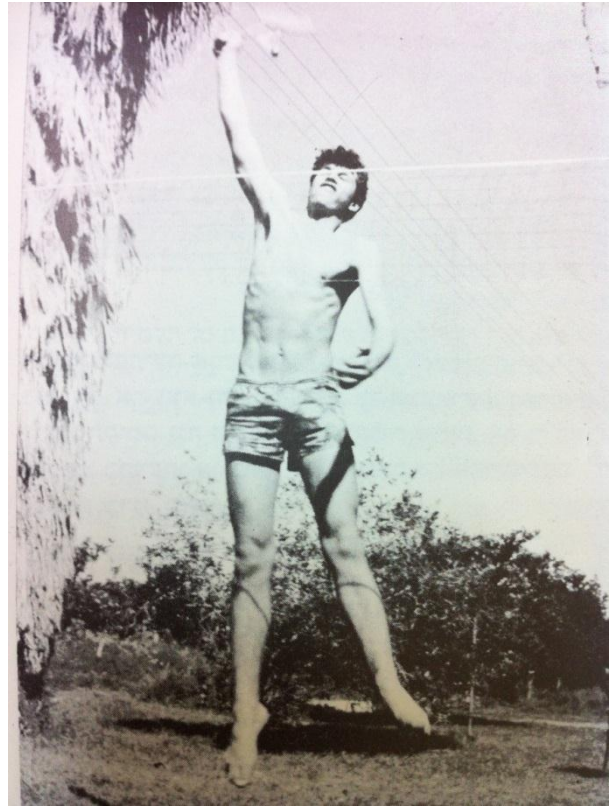
אף שאהב לרדת לעומקם של דברים, להבינם ולדקדק בפרטים, ידע- בחיי יום-יום, להתעלם מזוטות, בבית, בביה"ס ואף בצבא, ידע להתמסר להנאה שלוה, ליופי אשר פגש או ראה, למאכל טוב וכו'. היה בן ואח מסור, חבר וידיד לכל מכריו, ותמיד נכון לעזרת הזולת, אף שבאופיו היה מופנם מעט, ידע בכל זאת לשמור על קשר עם חברים ללימודים או לשירות הצבאי, חיצוניותו התמירה והנאה, וחיוכו הביישני שובה הלב הקנו לו יחס של חום וידידות בכל דרכיו.

בתיכון, טיול ביה"ס

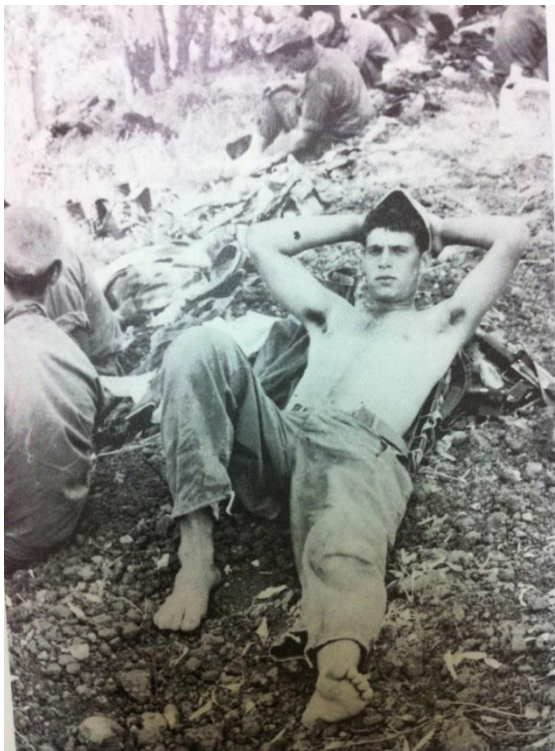
טיול ביה"ס, כתה ח'

קבוצת כדור עף, גן חיים

שירותו הצבאי

דני גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1970 והתנדב לסיירת "שקד". לאחר הטירונות, נתקבל לקורס טיס, אך לאחר שלב מסוים הוצב לחיל השריון והשתלם בקורס למקצועות הטנק ובקורס מפקדי טנקים. אחר-כך עבר קורס קצינים וקורס קציני שריון, ושירת כמדריך במדור תותחנות. באותה תקופה השתתף בנבחרת השריון בתחרויות אליפות צה"ל בכדורעף. מפקדיו העריכו אותו כקצין מעולה ומדריך מצוין, בעל ידע מקצועי רחב. כמדריך היה קפדן והקפיד על רמה גבוהה וביצוע מעולה. עם זאת התעניין אישית בכל חניך ועם רבים קשר קשרי ידידות הדוקים. הוא עצמו היה תותחן מצוין והיה שוקד ללא הרף על שיפור הישגיו בשטח זה. דני ראה בהדרכה ייעוד, האמין בעתידו של חיל השריון והעריך את האפשרויות הגלומות בו. במלחמת יום-הכיפורים, השתתף דני בקרבות הבלימה בסיני, בתפקיד מפקד מחלקת טנקים. במהלך הקרבות החליף דני שלושה טנקים, זה אחר זה, עד אשר נפגע. בעיצומו של הקרב נטל דני את הפיקוד כסגן מפקד הפלוגה, לאחר שמפקדו נפגעו. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973) נכנס הטנק שבפיקודו לקרב עם כוח מצרי באזור "מילנו", בגזרה הצפונית בסיני, ונעלם. מעדויות שנאספו התברר, שקולו של נהג הטנק נשמע בקשר והודיע, שהטנק וצוותו נפגעו. דני הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בכפר סבא. השאיר אחריו הורים, שלושה אחים ואחות.

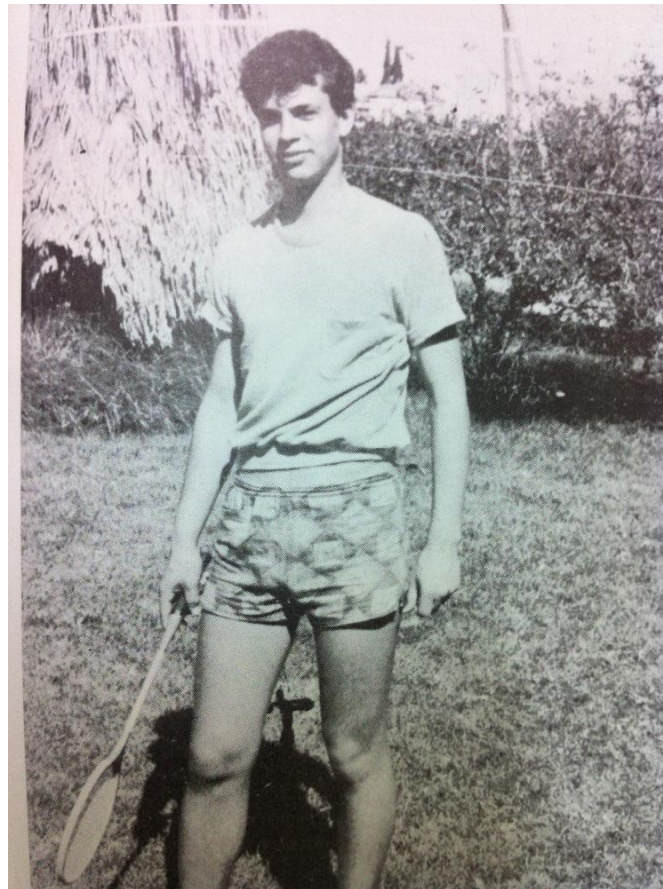
קורס מפקדים 1972

בקורס קציני שריון

אמא. כותבת על דני

דני אהב את הבית את המשפחה ואת המשק, אהב לשמוע על תעלוליהם, מעשיהם והישגיהם של אחיו ואחותו, תכנן ללמוד חקלאות ולהתמסר למשק ההורים, היו לו רעיונות לפיתוח החקלאות, וזה נוסף להתעניינותו בטכנולוגיה ובמדע. קשה לספר על דני, הדבר נראה מיותר.. הוא הרי איתנו, אי אפשר שלא יחזור, לא יתכן שדמותו התמירה והרחבה לא תופיע בדלת, ובחיוך ביישני ילחש " טוב להיות בבית" לאט אך תוך הנאה יסיר החבילות, יחליף בגדים, ייגש למקרר, יפתח ויוציא כל שאהב וחשקה נפשו, ויתיישב ליהנות מהם" ישתה חלב לרוויה, צלחת פירות- בעיקר ענבים או פרי הדר, וצלחת עוגות שאימא הכינה מחכה מן הצד, הוא מתרווח בכורסא, נשען אחורנית, רגליו על השולחן (רק שלא יראו) ומוסיקת רקע מלווה- אהב במיוחד תקליטי ה"גולדן—גייט" או שירי מולדת רוגעים. עפ"ר היה נרדם והיה חבל להעירו. אך ידענו. את אימון הכדור עף לא ירצה להחמיץ בשום פנים. לספר על אדם, למעשה על נער, על ילד ואתה נזכר בנמשל על התורה, הפוך בה והפוך בה כל כמה שתעמיק ותרבה לעיין בתורה, תגלה יותר ויותר צפונות חכמה ודעת, אשר לכתחילה לא עמדת עליהם. על דני לא נתן למצות הסיפור, כל רגע אתה נזכר דבר מה נוסף, חיוך מסוים, נצנוץ עיניים, הבעת פנים, שיחה, צחוק או רצינות, אלף אלפי דברים קטנים מהם מורכב פסיפס דמות האדם. וגם כל הנאמר כאן אינו אלא טיפה בים עצום של זיכרונות, על אישיות מורכבת ובלתי שגרתית, בנינו האהוב- דני...

על הדשא ליד הבית

שיחה עם האב

שירותו הצבאי

היה לי רושם שבאיזה שהוא מקום, חשש מגורלו. כשבועיים לפני המלחמה דני ביקר בבית. בבוקר כאשר הבאתי אותו לכביש הראשי, שוחחנו על המצב ודני אמר, אז, אם אויבנו יתחילו אתנו נדפוק אותם ככה, שלא ידענו מניין זה בא להם. אמרתי לו זה יעלה הרבה דם, את זה אנחנו יודעים ענה לי... ושתק. בדרך כלל הוא התייחס לדברים בצבא ברצינות, היה ביחידתו חניך בחור שבא מבית הרס, מר נפש ומרדן, ודני אמר לעצמו אני צריך את הבחור הזה לקחת בידיים. החל מקרב איתו משוחח איתו הבחור המר "תמיד דופקים אותי" דני טיפל בו, הקדיש לו הרבה זמן, הבחור נקשר לדני ועם הזמן הפסיק להיות בעייתי, וכשסיפר לי דני על כך אמר: "יש לי סיפוק שהצלחתי לעשות ממנו גבר, אינני בעד שיטה עיוורת, אני אוהב לבחון את הדברים, לחשוב, ואני רוצה שיבינו אותי ולא רק ימלאו פקודה".

מאוד היה חשוב לו להבין אחרים ושיבינו אותו, בסיום קורס הקצינים בשעת התרגיל דני התפרץ לפעול לא כפי שתוכנן, המדריך העיר לו אך דני לא וויתר, בסיכום התרגיל בשעת ניתוח הדברים הסביר את כוונותיו והוכיח שהוא צודק. לעניין הצדק היה מאוד מאוד רגיש, עוד מילדותו היה תמיד נלחם נגד עוול ומוכן ללכת עד הסוף. תמיד חלם להיות טייס, היה בגדני"ע אוויר, בנה טיסנים, אסף דגמי מטוסים, מטוסים היה השיגעון שלו כאשר התגייס היה בהתחלה בסיירת "שקד" ורק אחר כך קיבל העברה לחייל האוויר לטייס, אבל זה לא הלך לו, הוא נפסל היה לו

בסידרה, קצין תותחנים

חבל, חבל מאוד, אבל השלים עם כך, קיבל את הדין והלך לשריון. כאשר שאלתי אותו למה בחר בשריון, אתה סגור בתוך טנק, בצפיפות ודוחק, בחום ומחנק, הייתה תשובתו שיר הלל לטנק ושריון. "מה שטנק בודד יכול לעשות, פלוגה שלמה לא תוכל לבצע" יש כאן כוח ועוצמה וצריך רק לדעת איך להפעילה. הוא גמר קורס תותחנות והוצב כמדריך באותו קורס, הוא התגלה כבעל כושר קליעה מצוין, אחר כך עבר קורס מפקדי

טנקים, ומיד אחרי זה קורס קציני שריון וחזר למדור התותחנים. בדעת חירום היה תפקידו מפקד טנקים, ובתור כזה יצא עם המחלקה לקרב, מפקד הפלוגה שלהם נהרג מיד בהתחלה ודני קיבל את הפיקוד, הטנק שלו נפגע והוא עבר מטנק אל טנק, והמשיך בלחימה עד מבואות קנטרה, שם נפל.

ילדותו

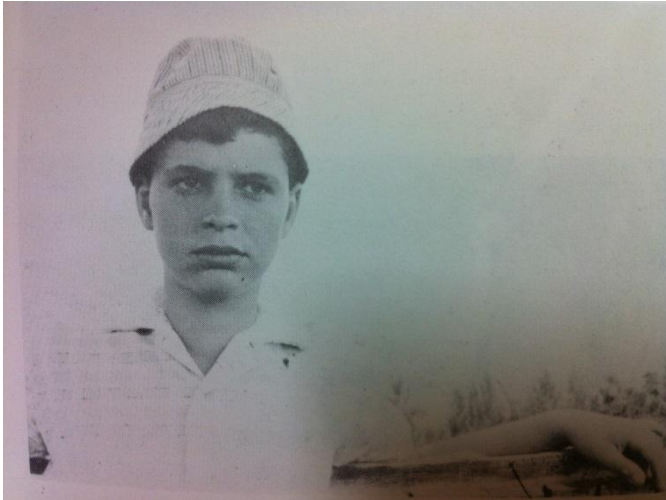

הוא נולד בעפולה, בזמן ששירתי בעפולה, אחר כך הועברתי לבית שאן ומשם לצפת, עד גיל 3,4 היו איתו בעיות, הוא לא נקלט בחברה, בצפת גר ב"טייגר", זה בדרך כלל חברה סגורה מגובשת והוא לא הסתגל שם, אחר כך עברנו לנתניה. בנתניה היה לו יותר מרחב, אני רוב הזמן הייתי מחוץ לבית והשנה שגרנו בנתניה הייתה לו שנה קשה.

בגן חיים מצא את מקומו בעולמו, מצא חברים, מצא עיסוק, התבגר, ראה ילדים שהם פחות מוכשרים ממנו והם מצליחים וגם הוא רצה להוכיח את עצמו. מאוד העסיק אותו סידור המשק, קנינו משק קצת מוזנח, עצים צמאים, חצר, תמיד עזר תמיד יכולנו לסמוך עליו שיבצע. הילדים יצאו לקטיף, עזרו בהעברות קווים, וויתרו עם משחק ועזרו במשק, הם הבינו שהאבא עסוק ולא היו בעיות. למרות שהייתה לו נטייה למלאכה, - חשמל, טרקטור, ותמיד התעסק בפטנטים והמצאות, לא רצה ללמוד ב"אורט" יתכן ולא רצה להיות שונה מיואב ע"כ, החלטנו ששניהם ילמדו בבית ברל.

תכונות אופי

דני לא חיפש קריירה צבאית, הוא אהב את המשק ורצה לחזור למשק, לכפר, הוא תכנן ללמוד חקלאות במכון החקלאי ברחובות. ומאוד עניין אותו כל מה שעשינו במשק. פעם הזדמן לידו מאמר ע"ד גדול צמחים באמצעות מכה חשמלית, הוא החליט לבחון את הדבר למעשה, אירגן לו כל מיני מכשירים, ערך ניסיונות והיה טוען שהצמח מתפתח יותר מהר מגף

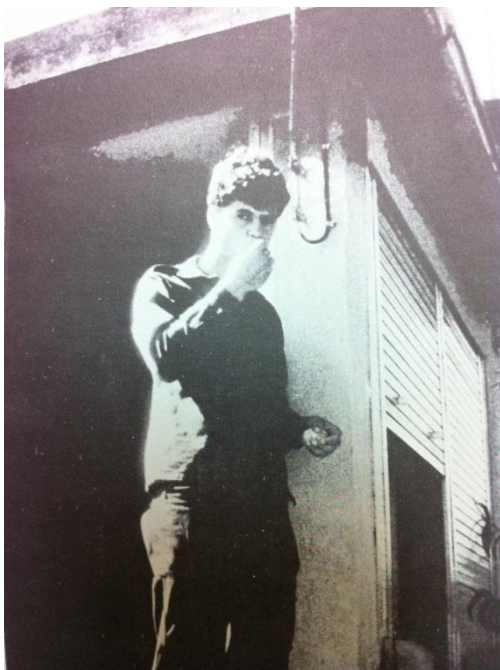
האדם. היה זה קו אופייני אצלו. אם עסק במשהו היה מוכרח לבחון את הדבר ולעמוד על פשרו מקרוב. בעיה שהטרידה אותו חקר שאל ודרש לפשרה וחיפש לרדת לעומקם של דברים.

זוכר אני שאלה שלו מימי הילדות "מה יותר חזק נמר או כביש?" כל כמה שניסית להסביר שאלה שני דברים שונים שאין להשוות ביניהם לא קבל, חזר ושאל אבל מה יותר חזק נמר או כביש. בדרך כלל היה

מאוד מבולגן, המורה הגדיר אותו ארון מלא, אבל המגירות לא מסודרות. אהב לחשוב בעצמו ולהגיע לפתרון בדרך משלו, גם אם הדרך קשה יותר, היה מאוד כנה עם עצמו אם שגה או טעה לא התבייש להוגות בשגיאתו, כן היתה לו גישה לחלשים או חסרי מגן על אחד העצים בחצר העלו הילדים לוחות, בנו משטח והיה להם שמה בית חולים לבעלי חיים, לכל חולה, חתול מסכן או יונה פצועה, דני הרגיש במקרים כאל החובה לטפל ביצורים אלה ולהגן עליהם, היחסים עם האחים היו מצוינים ועפ"ר שמש גב למעשי הקונדס של דני, דני היה מרביץ ויואב מתון, ומקבל. בדרך כלל לא היה צורך לפקח עליו עצם נוכחותי השפיעה.

ההיעדרות

העניין התחיל בכך, שמדני לא שמעו שום דבר משך כל תקופת המלחמה, אמנם הוא לא אהב לכתוב ובימים רגילים הקשר נשמר באמצעות הבחורה של יואב שעבדה במחנה עם דני והיא שהייתה מטלפנת ומוסרת ד"ש, אבל המלחמה נסתיימה. הזמן עובר, ומדני אין כל ידיעה התחלנו לדאוג. אני עצמי עוד הייתי מגויס, לקחתי חופשה, והתחלתי לחפש, נסעתי אל קצין העיר, צבי, לקבל חופשה מיוחדת נסענו לאשקלון, לגיוליס, אל החברים אל יחידת 460, לחפש ולפגוש אנשים מהיחידה, לא פגשנו הרבה ואלה שפגשנו לא ידעו או שלא רצו לספר. בקריה הוקם אגף מיוחד לחיפוש נעדרים, לא העלנו

שם דבר. בשלב מסוים השתלב בחיפוש שלנו מר יוסף לוטנברג אביו של נהג הטנק של דני שנעדר יחד עם דני, החרדה היתה רבה, ואצל רבים. משפחות שלא הכירו אחד את השני, התוודאו הודות לשירות המשותף של הבנים, היו מטלפנים, שואלים או מוסרים פרטים אחד לשני-יום אחד מטלפן יונגרס מצרפת ושואל על דני, אולי הוא יודע משהו על בן אחיו, דני נעדר אנו אומרים, גם הוא? גם הוא!. בחקירות ובפגישות שונות נפגשו עם אנשים שונים, מסיני ועד גולן חיפשנו לשוחח עם אנשי היחידה, לברר אולי מישהו ראה אותו?, פגש אותו?, אין לכם מה לדאוג, הרגיעו אותנו, אנשים נאחזים בצל של דימיון ומאמינים בזה, משקרים בלא יודעים, רוצים להקל על עצמם ועל אחרים- מכל השמועות לא יצא כלום פרט למריטת עצבים.

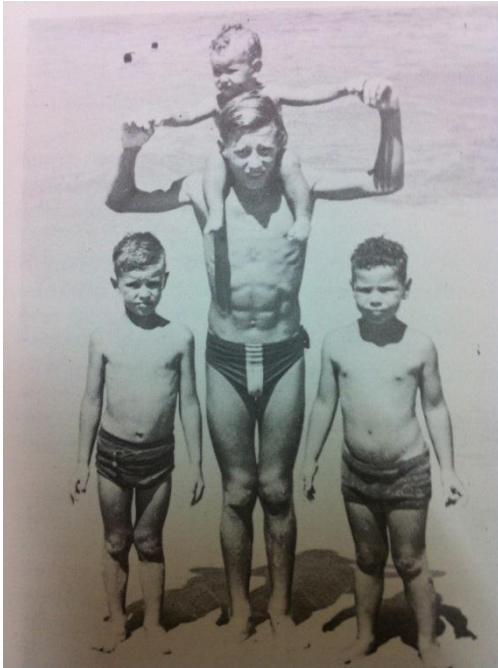
תקוות השבי

צבי החל בחיפוש בשדה הקרב. הוא הלך מהאגודה לחטיבה, לגדוד, ליחידה, לחברים, ליחידים שנשארו למעשה רק הבודדים. היחידה פורקה והאנשים שובצו במקומות שונים, אבל אפשר היה להגיע לכל מקום ולכל אדם, אבל אף אחד לא יכול היה לעזור. בדקנו תצלומי אויר חקרנו את מהלך הקרב ודווחים השונים, הדווח קבע שמהיחידה נשארו שלשה טנקים שנלחמו במבואות קנטרה, היה דווח של איתן שהטנק קיבל פגיעה וכל אנשי הצוות נפגעו, ושואל מה לעשות. אחר כך הקשר נפסק...

היה ברור שדני איננו והנה יום אחד מצלצל

הטלפון והדוד מצפת מודיע שישנו מישהו מהשריון, בקורס ניווט, בסיני

פדלון משה רב סמל ששמע שני שבוי במצרים, זה בטוח שמעו אותו מדבר בקול קהיר. מיד רצנו למודיעין התחלנו להקשיב לקול קהיר, שמענו יום ולילה. יואב חקר וקיבל אישור לשמוע את ההקלטות של המודיעין, את דברי השבויים, ההקלטות היו קטועות עם הפסקות באמצע. את קול דני לא שמענו, חשבנו אולי שמעו אותו באותם קטעים שחסרים, אנשים העידו, נשבעו וחתמו ששמעו את דני מדבר, פרסמנו מודעה ובקשנו מכל מי ששי לו הקלטות פרטיות שיודיע לנו קיבלנו 60 כתובות, ויואב מיין את הכתבות והלך מכתבות לכתובת, מחיפה עד באר שבע עשינו רשימה של כל אלה ששמענו דברים בקול קהיר, דני לא היה ביניהם. נאחזנו בכ"ז בשמועה בהתערבותה של גולדה הובאה השאלה בפני ג'מאסי, הוא הודיע שחקר ואין אצלם שבוי כזה, ואז נעשו מאמצים לקבל רשות לחפש בשטח, החיפושים הראשונים היו מוגבלים לשטח הקרוב, בפעם השניה נערכו חיפושים יותר מקיפים, נתגלה הטנק ועל ידו קבר זמני של שלשה. מצאו אותם במבואות קנטרה, לפי סימנים שונים זוהה, והובא לקבורה בכפר סבא.

האחים כולם בחוף בנהריה

זיכרונות ילדות של אחי

צבי.

דני אהב תשומת לב ובילדותו היה נוהג כדי למשוך תשומת ליבי להציק לי. יואב לא, אבל דני כשהיה קטן היה משגע אותי. אחד המקרים היה בשבת בבוקר. כולם ישנו עוד במיטות ואמא כדי שלא נעיר אותה, שמה לנו הפתעות לכל אחד צלחת עם עוגיות ואכלנו. יואב ודני באו אלי למיטה אני הייתי הגדול, הפרש של שמונה שנים בנינו. דני התחיל מתגרה בי ובורח, נתתי לו בעיטה בטוסיק, התרומם באוויר והתעלף הייתה לי הרגשה שהרגתי את הילד. ויואב צועק: אבא אמא צבי הורג את דני. אבא רץ מהר תפס את דני ואני התחלתי לבכות, אבא תופס את דני, שופך עליו מים ודבר ראשון שדני אומר: אבא צבי הרביץ לי.

איני יודע איך להגדיר יחסינו אח"כ.

אני לא יודע אם לקרוא לזה אהבה אבל כל מפגש שלי עם דני היה מפגש של מכות. כשאני למדתי מחוץ לבית, או כאשר שאתי הביתה מהצבא הביתה. לא היו עוברים 10 דקות והיינו הולכים מכות. לא ממשיות למרות שגם זה קרה. אבל המפגשים שלנו היו מפגשים של התאבקות. תמיד הבטיח לי שבגיל 18 יכריע אותי

וזו הייתה שאיפת חייו.

הנושא של עוצמה וכוח מאוד העסיק את דני. הוא התעניין בזה היה יושב לידי ואומר: נו ספר על המלחמה ויואב היה מצטרף. נו ספר, ואני נבוך. יושבים שני חברה צעירים מה אספר להם, על ההרוגים, על המלחמה. השאיפה שלו לא הייתה דווקא שריון הוא רצה להיות טייס. הוא מאוד רצה בזה, רק אח"כ למד איזו עוצמה יש לשריון. והיה מתווכח עם יואב מה זה יחסים בשריון ומה הם היחסים בסיירת "אגוז" מקום שיואב שרת.

הייתי מ"פ בבקו"ם ואני חולף שם על ידי האפסנאות, כשמגיעים טירונים חדשים לא מצפים מהם ליחס מיוחד כלפי קצינים, אבל פתאום מופיע שם מישהו מהשורה ואומר לי, אתה כבר לא יכול להגיד שלום? נעצרתי בהדהמה מי מעיז לדבר כך? אני מסתובב אחורנית ורואה את דני. הוא הגיע לשריון אחרי שנפסל בקורס טייס, כיוון שכבר עשה שם טירונות לקחתי אותו למפקד הבסיס והוצאתי אותו מהבקו"ם.

הייתה לי שיחה אתו בענייני פיקוד, אני לא מדבר על צורת העברת חומר גם בנושא הזה התנסיתי אולי ברמה אחרת, הדרכת טירונים הייתי מפקד פלוגה והמרחק לחייל גדול יותר. הוא התכוון ליחסי אנוש ומשמעת. דני גרס שיחס קרוב בנינו לבין החניכים גורם לדעת את הבעיות של החניכים ולפתור אותם במידת האפשר. דני אמר שמגע קרוב עם חייל נוסך בחייל בטחון והחייל יהיה מוכן תוך כדי קרב או מצבי לחץ להקדיש מאמץ יתר והקרבת יתר.

יואב.

בגן חיים, ע"י הבית

את גן הילדים עשינו בצפת. זכורים לי שני מקרים: פעם אחת דני הדליק שם חוטי חשמל משומשים, האש התלקחה והביאו מכבי אש לכבות את זה. זה היה ממש אסון כי המקום היה מקום צפוף. מקרה שני, יום אחד טיפס על האנטנה של המשטרה שהיתה איזה 30 מטר גובה ונשאר תקוע ועד שהורידו אותו לקח שעות.

כשהיינו מגיעים הביתה מביה"ס השאלה שלו היתה תמיד. מה היו שיעורים? ומה צריך להכין למחר? זה שהוא לא עשה שיעורים זה סיפור אחר, אבל העיקר לצאת לידי חובה.

כידוע דני לא הלך לשריון אלא הלך מחיל אל חיל כמו שנאמר, ולא היה מן הבחינה הרעה של הנקודה הזאת אלא להיפך מהבחינה הטובה. בשלב הראשון הוא היה ב"שקד" והיה שם סיפור על דני. אני לא זוכר בדיוק מה הסיפור היה, אבל היה שם מעשה חמור, בייחוד באווירה של צבא, וביחידה של טירונים, המשמעת הרבה יותר

חרפה וגם המשטר יותר חריף. והיה שם איזה מקרה שלא הודו על מעשה שנעשה. אחרי זה סיפרו לי חברה

שאני השתתפתי אתם שהיו בני מחזור שלו, והיו בני מחזור שלי בקורס מכי"ם ובקורס קצינים, סיפרו לי את המעשה, שהוא הראשון שהתנדב להודות שהוא עשה את המעשה הזה, ועל זה הוא חטף באמת. אבל למעשה הוא לא עשה את זה.

עברנו ילדות די קשה. המשפחה נדדה ואנחנו בינינו רבנו הרבה. נגיד שהוא היה הפעיל ואני הייתי הסביל בכל תקופת הילדות. אבל בשלב מסוים, בשנים של התיכון הוא השתנה לאין ערוך.

ואם קודם היה פזיז ועקשן ולומד, הרי שבשביעית, שמינית, נעשה אחר לגמרי. אני לא יודע בזכות או בשל מה, אבל אלה היו העובדות, וכל שכן בצבא.

בצבא אני התחלתי באיזה שהוא שלב להיות המרדן ודני היה הבן הטוב. עשינו נסיעה לחו"ל ביחד וההתרשמות הייתה פנטסטית, הוא תכנן ללמוד ולהישאר במשק, והיו לו רעיונות מהפכניים של פיתוח. החל מהחממה, רצה לנסות בשלב מסוים השפעת חשמל או זרם על גידול פרחים. בקיצור רעיונות לא חסרו.

ארז.

היו לו רעיונות לשיפור בכל נושא ונושא עם החממה. עם התריסים, בעיות טכניות במיוחד.

הוא היה תמיד מציע פתרונות. היה יושב בחדר בלילה והיה חושב.

אני זוכר שהיינו משוחחים במקלחת שם אף אחד לא מקשיב.

היה בא מהצבא פותח את המקרר עומד שתי דקות כך. מסתכל מה שיש, מוציא ענבים וחלב, לוקח עיתון ויושב לאכול. כל פעם שבא מהצבא אותו דבר.

דני היה נוסע לים לדוג דגים ברובה מים. היה קם בבוקר מביא את הטילים הולך לים עם עוד כמה חברים. היו לנו לעיתים ויכוחים חזקים. אחד מהם היה על העיר והמושב מה עדיף.

בקשר לעישון תמיד היה ויכוח הוא טען שמי שנולד

במושב לא מעשן ומי שנולד בעיר מעשן

פורים כתה ב', נתניה

אחי דני

דני אחי, אשר תמיד היה מלא מרץ, ותמיד בפיו הלל ושבח למדינה ולצה"ל אשר אהבם.

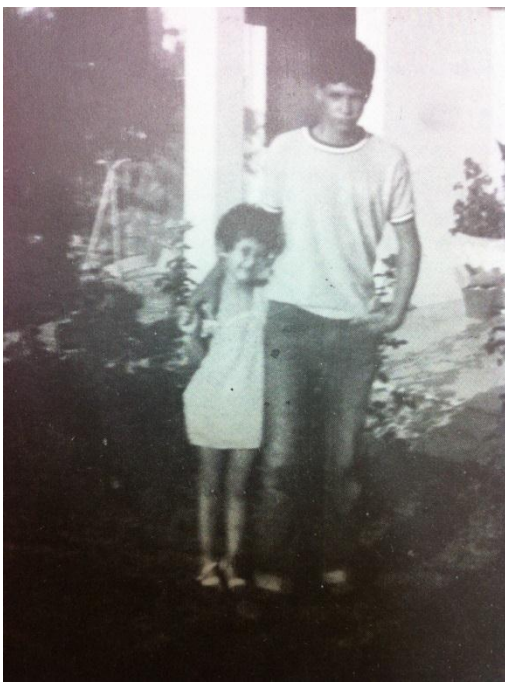
אחי אשר תמיד סדרתי לו את החדר ולמחרת היה החדר מבולגן והפוך כולו מחדש.

זה אשר היה עורך ניסויים ובונה דברים מסביר ועונה על כל השאלות, מקשיב לכולם בסבלנות, אוהב לשמוע דברים חדשים ולעמוד בעקשנות על דעתו.

זה אשר אהב לשמור על כושר גופני, וכשהיה מגיע ביום שישי מהצבא היה רץ מיד לשחק כדור-עף.

זה אשר תמיד שורה עליו השלווה והשקט, התושיה וצלילות הראש, אשר תמיד ידע לעשות הדרוש שעה שקרה מה שהוא, שגם אם עוררת אותו בחצות לילה היה תמיד מוצא תשובה לכל שאלה, זה שהיה מחטיף לי לפעמים (לפעמים אינני זוכרת על מה ולמה) מכות כהוגן. כן, הוא ידע גם להרביץ.

כן... זה הוא דני אחי, עד כמה שניתן לתארו במילים.

עם האחיות ליד בית ההורים

27.12.72

אהביה שלום!

קבלי בולטת ליום הולדתך.
 אם אני לא אקרא ביום שישי ונראה לא אקרא, אז
 קדו אק ב' אני שמה בשמחה.
 הדיה קדי אק, שגם כל שנה שאת בקרת - מתקנות
 מוטלים הדיק יתר חובות, הנבלות שאת מקבלת הן קטנות
 אך הנפילת מרובים מאק הן רבות ונפולות.
 אני שמה ברובת הפלחה בלימודים ושגשגתי הרבה לאימא דימת.
 ושגשגתי יפה לאימא הנפולות, קיחוד לפני, היצת.
 הדיה בינתיים אהבתך, זאת יכולה לכתוב.

שלום דני

לאימא ואבא, זכורה נאיהם ופניו בקצרות.
 זאת הקיאת הקיאת של הולד ל - 1387

מכתבים מהמשפחה

29.10.73

לדני שלום רב.

סוף כל סוף השגתי את מספר הד.צ. שלך ומנסה לשוח לך ד"ש מהבית. קיוונו כל הזמן שתראה איזה שהם סמני חיים אך אולי, אם אנחנו הראשונים שמנסים תנסה אתה בעקבותינו. אנו עוקבים אחריו ומנסים לזהות אותך בצילומים בטלוויזיה אך עד כה לא מצאנו אותך. יואב בסדר ודורש מאוד בשלומך, צבי בצפון, וגם כן בסדר וכותב גלויות לפעמים. מהם יש לנו ידיעות, רק ממך אין.

אנו כאן בסדר, אבא מגויס ואני עם מספר ילדים מהכפר (שבאים אלינו למספר שעות) משתדלת לשמור על החממה, החצר והבית. בחממה אנו עושים רק את הנחוץ ביותר ליצוא, לעבודות אחרות נחוצים עוזרים קבועים ורבים, אפילו הקמוס וסגירת החממה אינם מושלמים. אך הדברים האלה המעסיקים אותנו כאן, בודאי רחוקים ממחשבותיך. לפעמים שולה (אמא של ארזה), באה לעזור ואנו קוטפים את הורדים ישר לארץ, חבל על היופי המתבזבז - אך אין ברירה.

כל הקרובים מכרים ושכנים דורשים בשלומך, אביגיל טלפנה כבר מספר פעמים והתענייה בשלומך היא מוסרת הרבה שלום.

ילדי הכפר עשו עבודה נפלאה, ארז הבטלן והעצלן הזה הינו עמוד התווך של גן חיים הוא עבד כמעט בכל יום מספר שעות אצלנו עם הטרקטור (מנקה הניילון מסביב לחממה) ואחר כך פירק משאיות, עבד במחסן התערובת, הדיה עבדה 6-11 שעות ביום וזה קצת יותר מדי היא עובדת במשק וגם עשבה שטח ירקות ופרחים וקטיף חצילים, גמבו, פלפלים ועוד. היום הלכו לראשונה לבית הספר ונראה מה הלאה איך המושב יסתדר בלעדיהם.

היה בריא, שמור על עצמך וד"ש חם מכולנו אנו חושבים עליך הרבה, אולי תתפנה למספר מילים בשבילנו?

להתראות

באהבה, אמא.

לדני שלום

29.10.73

אני מקוה ששורות אלה יגיעו אליך ושמהם תקרא שאצלנו הכל בסדר, אנו בריאים ושלמים ועסוקים רק מחכים למכתב ממך. אנו דואגים לך ומקווים שכעת שהכל קצת יותר שקט, תוכל לשלוח לנו מספר מילים.

לפני מספר ימים כתבנו לך מכתב מפורט ומאז לא התחדש דבר. יואב היה אמש ונשאר עד הבוקר, הוא בסדר מוסר לך הרבה שלום. אסנת גם כן דואגת לך ובכלל, כולם

בחממה שוררת הזנחה ומקווים להתגבר עליה. נחוץ רק קצת זמן וידיים עובדות. שומרים שיהיה בסדר שתבוא הביתה.

דודה לוטה תגיע מחר מגרמניה ישר אלינו, יתכן שגם סבא יבוא, זה הכל להיום. אנא דני, כתוב מספר מילים, הדבר חשוב לנו מאוד. היה בריא וכל טוב,

ארז, הדיה, יואב ואני (אמא)

שלום רב דני,

אני מקווה שמכתבנו ימצא אותך בריא ושלם, איך העניינים אצלך. שמור על עצמך. אנחנו מחכים ליום לשבת מסביב לשולחן ולספר צאבתיים. אני מקוה שיום זה יהיה בקרוב. אני בטוח שעבר עליך הרבה אך אני מתפלא מאוד שלא מצאת זמן לכתוב מילה אחת הביתה.

מיואב וצבי שומעים לעיתים. צבי נמצא בצפון, ויואב באותו המקום שהיה קודם.

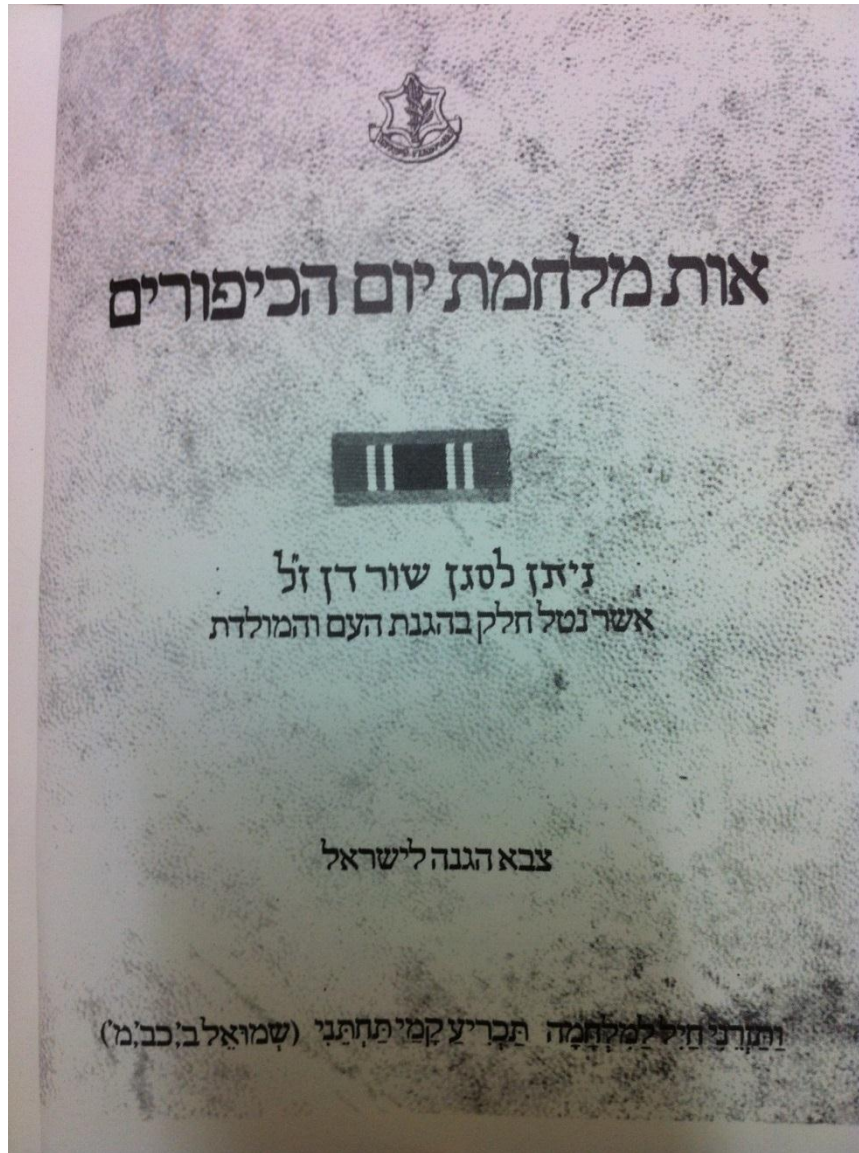
גם אני גוייסתי, אני נמצא לא רחוק מהבית כך שאני יכול לקפוץ כל פעם הביתה. אך במשק העניינים צולעים. אמא עושה כמיטב יכולתה. דני, שמור על עצמך וכתוב כמה מלים הביתה וכן באם אתה זקוק לכמה דברים אנא הודיע לנו. בזאת אסיים הפעם.

שלך אבא

שלום רב דני.

עד היום טרם קבלנו ממך מכתב. אני תקוה שמכתבנו ימצא אותך בריא ושלם. אצלנו אין הרבה חדשות. שומרים על הקיים. אני עוד מגוייס אך נקוה שבימים הקרובים נשתחרר. דני, אני מבקש ממך בכל לשון של בקשה אנא כתוב כמה מלים, אנו מאוד מודאגים. בזאת אסיים הפעם.

להתראות בקרוב
שלך אבא.

סיפור המלחמה

המערכה

בגיווליס, בבית הספר לשריון, התחילה התכונה הגדולה ליציאה ביום שישי בבוקר, חשבו שיוצאים לתקריות. בבוקר נערכו מסדרים ונערך שיבוץ. שיבצו את חיילי בית הספר, את החניכים ואת המדריכים, את כל אנשי הסגל לצוותות, הצוותות לפלוגות, והפלוגות לגדודים. חלקם המועט יצא לרמה, והחלק הארי יצא כחטיבה, (חטיבת בית ספר היא חטיבת 460) לסיני. אחרי הצהריים בערך ב- 14:00, 14:30 הם הוסעו במכוניות לחצרים ומשם במטוסים לרפידיים ושם במחנה 7.7, מחנה עוז קיבלו את הציווד, ביום שישי בערב קיבלו את הטנקים, משך כל הלילה חימשו אותם, בשבת לפני הצהריים גמרו את חימוש והציווד, ולמעשה היו מוכנים לפקודה, לצאת.

בשעה 13:45 החלה לפתע הפצצה אווירית. כל הצוותות קיבלו פקודה להכנס לטנקים ולצאת לשדה, להתפזר ותוך כדי פזור קיבלו הוראה לנסוע מערבה לכוון טסה.

הגיעו עד טסה משם פנו צפונה בכביש טסה בלוזה אז לפי המפות הישנות נקרא כרטיסן, בציר כרטיסן נסעו עד צומת ציר מאדים, שם בצומת כרטיסן- מאדים בשעה 17:30 השיגו את הכוח כולו. עוד לפני כן בדרך מטסה קיבל הגדוד את המשימות שלו, והמשימה היתה לחלק את הגדוד לשניים. שתי פלוגות שלו, פלוגה "כ" ופלוגה "מ" מיועדות להיכנס לקנטרה ואילו שתי הפלוגות האחרות מיועדות לפעולה במעוז "מפרקת". בצומת כרטיסן שם חיכו להתקבצות הטנקים של שתי הפלוגות. מתוך הטנקים שיצאו לדרך לא כולם הגיעו לאותה צומת, משום, שהטנקים היו אחרי אימונים, ולא כולם היו במצב כשיר לקרב, חלק מהם עקב תקלות טכניות עמד בדרך.

לצומת כרטיסן הגיעו תשעה טנקים של פלוגה "כ" וארבעה של פלוגה "מ". בצומת הזו נעשתה חלוקה מחדש של הטנקים לשתי פלוגות, שהכוח יהיה פחות או יותר מחולק שווה בין שתי הפלוגות ובשעה 18:00 נעו מערבה בציר מאדים עד לצומת של ציר חזיזית שוב כביש רוחב שדרכו מצפון לדרום שם פגשו את המח"ט והוא מסר להם את פרטי המשימה.

בשעה 20:00 יצא הכוח של שתי הפלוגות האלה צפונה בציר חזיזית עד לצומת של ציר עלקת שהוא הכביש שמוביל לקנטרה. למעשה זה כביש מאל- עריש לקנטרה. בצומת הזה שוב חיכו עד שהתקבצו כל הטנקים אשר נעו במפוזר, נערכה שם גם התארגנות מחדש של הכוח, נמסרו פרטים אחרונים למפקדים והתחילה התנועה לתוך קנטרה. בשעה עשר החלה הכניסה לתוך העיר. התכנית הייתה שנכנסים בשני שדרות פלוגה "כ" מימין ופלוגה "מ" משמאל והסמח"ט שפיק על הכח באמצע.

התכנית הייתה שפלוגה "מ", הפלוגה שנעה משמאל צריכה בשלב מסוים לפני הכניסה לקנטרה לפנות שמאלה בכביש מסוים ולהגיע למעוז "מילנו" המעוז של קנטרה, שהוא היה מטרת הכוח, להגיע אליו מדרום לעיר, בו בזמן שפלוגה "כ" ממשיכה בכביש המרכזי של העיר ומגיעה למעוז מתוך העיר. עם הכניסה לעיר כנראה שהמ"פ החטיא את הכניסה הראשונה ואז נאמר לו שיחפש כניסה נוספת, בינתיים התחילה אש, נורתה אש לעבר הכוח בעיר וגם הפגזות מרגמות ותותחים.

הדבר גרם לעשן, אש, אבק של הטנקים ולוגה "מ" שסטתה שמאלה התחילה לאבד אחד את השני. נוצר מצב שלמעשה כמעט אף טנק לא ראה את משנהו. הטנק של המ"פ פנה שמאלה, ואחריו לפי הפקודה, פנו שאר הטנקים שמאלה, אם כי לא ראו אחד את השני, מיד אחרי הפנייה שמאלה, המ"פ קיבל פגיעה מטיל, ונהרג. הצוות שלו פנה אחורה ופנה לבלוזה לחילוץ. הפלוגה השנייה, עם הסמח"ט המשיכה לנסוע ישר בכביש המרכזי, הגיעה עד למעוז. כמה טנקים

עלו על הסוללה וירו לצד השני של התעלה ועמדו שם עד ארבע לפנות בוקר. בשעה ארבע לפנות בוקר קבלו פקודת נסיגה ונסוגו צפונה לאורך התעלה עד צומת ציר ליסטים למעוז שנקרא "יורם" לשם הגיעו בשעה שש. אחר פנו שוב דרומה למעוז "מרתף" מכל הכוח שנכנס שלושה טנקים הצליחו לסגת. עוד שלושה טנקים נתקעו ע"י המעוז, הצוותות שלהם נכנסו לתוך מעוז "מילאנו" ולילה אחרי כן יצאו ברגל מן המעוז, חלקם הגיעו, חלקם לא הגיעו. פלוגה "מ" התפזרה בשטח. שלושה טנקים הצליח לצאת דרומה באחד מהם הייתה תקלה טכנית, לא היה יכול לנסוע, הוא נגרר על ידי טנק שני, שלושת הטנקים האלה הצליחו לצאת דרומה מן קנטרה או ליתר דיוק דרומית מזרחית לה. עד שהגיעו לכוחות החצי השני של הגדוד שלחם במפרקת ושני הטנקים הכשרים מבין השלושה הצטרפו לכוח ההוא ולחמו איתם לפנות בוקר. שני טנקים נשארו בשטח והמשיכו בלחימה. הטנק של אחיק והטנק של דני שור. הטנק של אחיק שקע בבוץ ובחולות ולא יכל היה לזוז. הטנק של דני המשיך בלחימה עד שנפגע ונותק הקשר איתו.

מתוך דו"ח מחקר

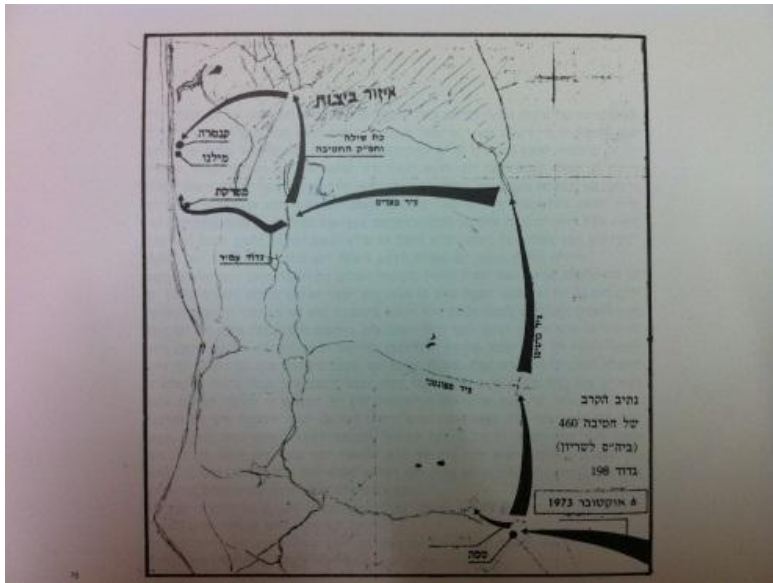
קורס קצינים 1972

הקרוב - מפי חברו ללחימה

ביום שישי ערב יום כיפור. כשהגיעה ההוראה שהחלק שלנו ירד לסיני. יצאנו בטיסה לרפידיים. הגענו לפנות ערב לבסיס "עוז" שם קבלנו את הטנקים וארגנו את הצוותות. היינו פלוגה שהורכבה מקציני בס"ש וכל מיני "טרמפיסטים" שהצטרפו לפלוגה הזו. למעשה, לא היה כל חוט מקשר בין אנשי הפלוגה.

באותו ערב חימשנו את טנקים עד קרוב לשעה שתיים בלילה, כשעדיין לא ברור לנו מה עומד לקרות. אני אישית חשבתי שבגלל המתוחות בצפון מעמידים קצת יותר כוחות בדרום. (למחרת ביום כיפור) קמנו מאוחר, בסביבות עשר, הסתובבנו קצת סביב הטנקים וראינו שיש עוד הרבה עבודה לעשות בהם, מאחר והיו אלה טנקים שלאחר אימונים. בערך באחת עשרה קיבלנו הוראה לפרוס את הטנקים בשטח כנגד התקפת מטוסים. משלב זה התחלנו להכין ולעסוק בכל

מיני נושאים הקשורים בהתארגנות כגון בדיקת רשתות קשר וציוד חסר בטנקים. היינו רעבים אבל רק לפני שעתיים חילקו מנות קרב וכל בצוות התיישב ליד הטנק שלו לאכול. בשעה שתיים בדיוק נשמעו אזעקות מכיוון רפידיים וראינו מטוסים מגיעים מכיוון מערב למזרח. מאחר ואף אחד עדיין לא חשב על

מלחמה היינו בטוחים שאלו מטוסים שלנו. אך היו אלה מטוסים של האויב שהורידו פצצות מעל רפידיים ועברו מעלינו בטיסה נמוכה ואפשר היה לזהות את הסימנים שלהם. כאן ראוי לציין שהיחידה שניסה לעשות משהו באותו הזמן היה דני שזינק לטנק שלו, הוריד את הרשת וירה מספר צורות לכיוון המטוסים. באותה שעה התחלנו לשמוע רעש כבד מכיוון התעלה. לא ידענו מה קורה, חשבנו לנסוע להביא ציוד אלא שניתנה פקודה להרים רשתות לעלות על הטנקים ולהתחיל לנוע. התחלנו לנוע בצד הדרך, לכיוון טסה, הגדוד נע בשורה ישרה כשמהצדדים נעים גדודים אחרים בעיקר פטונים. כאמור, הפלוגה שלנו הייתה מורכבת מאנשים שלא הכירו אחד את השני, לא התאמנו אחד עם השני כך שהקשר היה מאד לקוי, ההוראה הראשונית הייתה בכלל לשמור על דממת אלחוט ואנשים נסעו עם מכשירים בחלקם סגורים ובחלקם פתוחים ולא יכלו לשמוע אחד את השני. לאחר כשעה וחצי הגענו לטסה והתחלנו לשמוע דיבורים ברשת. קיבלנו פקודה לעלות על הכביש ולנוע בציר לבלוזה, ובאחד הצמתים לשבור שמאלה ולהתארגן צריכים היינו להתחלק לשתי פלוגות אחת בפיקוד המג"ד תנוע לכיוון מעוז הנקרא "מיפרקת" והשנייה - אנחנו - היינו צריכים לחכות באיזור זה לציוות סופי בפיקוד הסמח"ט. היינו שם יחידה מקמ"ט והיחידה שלנו שמנתה בשלב זה חמישה טנקים. לקראת הערב בסביבות שבע, שמונה, לנוע לכיוון התעלה, היום אני יודע שנענו לכיוון קנטרה.

התחלנו לנוע בשדרה כשאת הכוח שלנו מוביל מג"ד 9, הבקיא בשטח, כשבשלב מסוים פלוגה אחת הייתה צריכה לנוע דרך קנטרה לכיוון המעוז הצפוני לקנטרה והפלוגה השנייה הייתה צריכה להיכנס למעוז הדרומי לקנטרה. כל הדרך נמשכה כשעה וחצי כשככל שהתקרבו לתעלה התחלנו להרגיש יותר ויותר את המלחמה מסביבנו, מטוסים, נ.מ. נותבים, שריקות כדורים, פגזים, טילים וכו' היחידה שלנו מנתה כשבעה טנקים והייתה צריכה לשבור שמאלה דרומה לכיוון המעוז. המ"פ היה ז'בקו מ"ד בסל"ש ובשלב זה חל בלבול רציני אצלנו, הסמח"ט המשיך ישר ואנחנו נכנסנו שמאלה לאיזור חולי, והקשר בין הטנקים נפסק. המ"פ רץ קדימה והטנקים מאחוריו אבדו את המ"פ ופשוט התחלנו להסתובב בשטח. ניסינו כחצי שעה ליצור קשר בין הטנקים ולקבץ את הפלוגה, זה לא כל כך הלך, עשרים דקות לאחר מכן המ"פ נפגע והפסיק לשלוט על הפלוגה. בשלב זה נוצר קשר בין שלושה טנקים בפלוגה: הטנק של דני, הטנק שלי, והיום אני יודע שהטנק השלישי היה של בחור בשם גלבום. דני קרא לעצמו "משנה" בקשר, אני נקראתי "שתיים" וגלבום "אחד". הצלחנו ליצור קשר עין והתקבצנו שלושת הטנקים. ניסינו לקבל הוראות מהמח"ט ומהסמח"ט שהיו מאוד לא ברורות, מאחר ואיש לא הכיר את האיזור ואני לפחות, לא ידעתי בכלל שאנחנו נמצאים באזור קנטרה, לא היה לנו ברור לאן לנוע ולא ידעו כלל מה קורה, ובכלל מה בדיוק לעשות.

עליתי לטנק של דני, התייעצתי איתו והחלטנו שננסה לנוע מערבה לנסות להגיע לקו המים ונראה מה קורה שם. כל הזמן הזה הייתה מסביב-מכיוון המצרים- אש ארטילרית די צפופה, פגזי תאורה וגם טילים. התחלנו לנוע לכיוון מערב, התקדמנו על פי הרגשתנו מאחר ומצפינים לא היו ברשותנו. הגענו לסוללת חול שאי אפשר היה לעבור אותה וכדי לא להסתבך ולאבד את הכיוון החלטנו לנסות ולחזור לציר שהיינו עליו קודם לכן. יצרנו קשר עם מפקדת החטיבה עם המח"ט ועם הסמח"ט שנמצאו צפונית לקנטרה באחד המעוזים. הם הורו לנו לנסות לנוע צפונה. היינו מאוד מבולבלים והתנועה לא הייתה מאורגנת, שלושת הטנקים נעו ללא כל חיפוי הדדי וללא ניסיון לשמור על מבנה. בשלב התנועה צפונה עלינו על מארב אויב ממערב לנו וחטפנו מטח אש רציני. גלבום ואני ניסינו לנוע ימינה כדי למצוא נקודה להאחז בה ומשם לעלות ולירות. באבק ובחושך, שוב נפסק הקשר בין שלושת הטנקים. ניסיתי ליצור קשר גם עם גלבום וגם עם דני. בשלב הראשון גלבום ענה אך לאחר מכן נפסק גם איתו הקשר. הטנק של דני לא ענה בכלל, כשראיתי שאין לי קשר עם אף אחד מהטנקים ניסיתי לנוע צפונה ובשלב זה קלטתי קריאות מנהג הטנק של דני, הוא הסביר שהם קבלו פגיעה בצריח, הוא לא יודע מה קורה בפנים. הדברים הראשונים שאמרתי לו היו לעלות למעלה קודם כל לראות מה מצב האנשים בטנק, אם אפשר לחבוש, לתת מים ודברים כאלה ולשמור שהאויב לא התקרב לטנק. הוא הסביר שכבר קודם לכן התקרבו אליו אנשים ולכן הוא כל הזמן נמצא בתנועה. הצעתי לו שנשמור על קשר והתקשרתי למח"ט או הסמח"ט, הסברתי מה קרה והבהרתי שאני לא יכול להגדיר איפה הטנק נמצא. ולא יודע איפה אני עצמי נמצא, ושלבד ביננו הקשר, שאלתי מה עלי לעשות? המח"ט נתן לי הוראה לומר לנהג לנסות לנוע מזרחה. יצרתי איתו שוב קשר ושאלתי אותו אם הוא יודע איפה המזרח והוא אמר לא. אמרתי לו לנוע שהירח יהיה מצד שמאל או ימין שלו. בכל אופן בצורה כזו שיצא שינוע מזרחה. הוא אמר שהוא מנסה. אני עצמי התחלתי גם כן לנוע מזרחה ומאחר יותר נכנסתי למעוז "מפרקת" אותו מעוז שבשלב הראשון ניסה להיכנס אליו הכוח עם המג"ד.

כל אותו הלילה עוד ניסינו ליצור קשר עם הטנק של דני אך ללא הצלחה. מאוחר יותר השתנו
אצלי בטנק התדרים כך, שכבר לא יכולתי יותר לקלוט אותם.
ערן רבין (סגן)

קורס קצינים 1972, עם המחלקה

קורס מפקדי טנקים

קורס מטק"ים

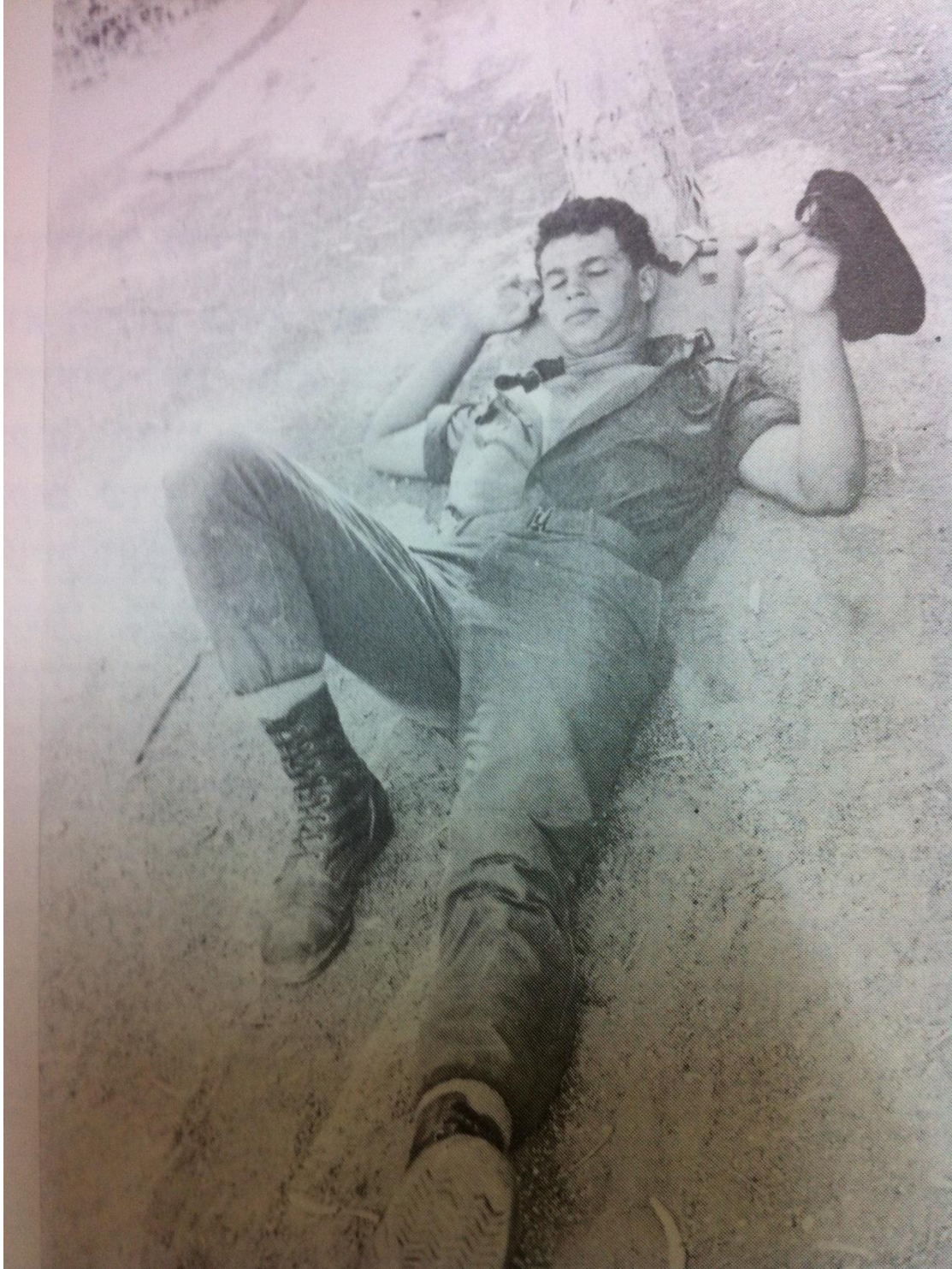

קורס מפקדים 1972

קורס מפקדים 1972, ליד התותח

מנוחת הלוחם

מכתבי תנחומים

סיפור חיים

מוזר לכתוב על דני הוא עוד בינינו. קשה לספר במילים ספורות על ילדות משותפת, שהרי נתבקשת לספר על חיך.
הבט בעיניו וראה את היחוד שבהן, את שמחת החיים, החכמה את טוהר המידות, את הרעיונות והחביבות ועדיין לא ראית דבר.
עוד כשהיה רך בשנים הבינו הכל כי בפניהם עומד סלע איתן. בכל דבר היתה דרכו עצמאית ומקורית ועקשנותו לא ידעה גבול. כשהציב מטרה לעצמו לא נרתע מללכת בדרך שתווה, ובדבקותו ואמונתו במעשיו סחף את חבריו עמו. מעולם לא נרתע מקשיים ולא ראית אותו ולו פעם אחת מוותר על דבר בו האמין. תמיד היה גאה במעשיו ומעולם לא התנער מאחריותו לגביהם.
לא תוכל למצוא תחום בו לא התענין דני, במדע, בטכנולוגיה, בטבע וספורט תמיד שאף לדעת ולהבין, ובכל דבר בקש להתנסות בעצמו. מוזר כי למרות היותו מפורז בחיי היום יום היה יסודי ביותר ברצונו לברר דברים, ולא היה נותן מנוח לאיש עד שלא קבל תשובה מספקת לשאלותיו.
אולם סבורני כי התכונה הבולטת והמאפיינת את דני היתה יושרו הבלתי מתפשר והגינותו. לא היה בו ואפילו שמץ של קנאה באדם ותמיד מוכן היה לחושיט יד עוזרת לחבר שהיה זקוק לכך.
אך מה כוחן של מילים **לעומת** חיך קונדסי, מבט חכם של עיניים.

עודד שלזינגר

76

סמל החיים

דני והמוות, שני מושגים כל כך רחוקים זה מזה, שבכל הדמיונות בלתי אפשרי לקושרם ביחד ואז לאמור: דני מת!
קשה לעכל מותו של כל אדם - אבל זה אפשרי, קשה לעכל מותו של גבר צעיר אבל זה אפשרי, לעכל את מותו של דני, זה בלתי אפשרי כשאומרים: דני! כשרואים את דני, כחושבים על דני, אומרים, רואים וחושבים חיים! דני הוא סמל החיים!

כותב אני בלשון הווה שכן אפילו באשר אומרים לי: דני היה, דני מת ואפילו שראיתי בדרכו האחרונה, הרי סמל לעולם אינו מת כל דבר שהוא אשר הפך לסמל ובמיוחד אדם שהפך לסמל - הוא ישאר כזה, כשם שהיה כזה, כל זמן שמאמינים באמונה שלמה שהוא היה סמל. ועבורי דני סימל את החיים, מלא חדות נעורים, מלא דינמיות שלא ידעה שובע, אהוב ואוהב, כולו אהבה, יופיו החיצוני היווה השלמה גמורה ליופיו הפנימי.

לכל ילד, לכל נער, קיים לפחות אחד בעולם כולו, אשר אליו שואף הוא להידמות, אשר אותו רוצה הוא לחקות - עבורי היה זה דני! ועדיין הוא דני הוא ימשיך להיות דני!

קובי כהן

אחרי...

זוכרים את הקיץ שעבר עלינו בבסיס, פלירטיס קצרים, נסיעות לים בשעות הקטנות של הלילה, ישיבה ארוכה בחדר, על כוס קפה בשוחות אין סופיות על כל נושא שבעולם - היית נתפס לאיזה נושא, אפילו יהיה שלילי ביותר, ומקדיש לו מחשבה ומין התפלספות כזו שלא נגמרת. זוכרת שפעם דברנו ואמרת באיזו תמימות ילדותית, שהיום ממש נוגעת ללב, על כך שאינך יודע מה אפשר לעשות כל היום עם בחורה, אך להעביר את הזמן עם האשה לחיים, מה עושים ועל מה מדברים - שאלות נשארו לגביך לא פתורות עד הסוף, לא הספקת לקטוף מפרי החיים, לתפוס את כל אשר לא גמור, לא פתור ולא משלם. הכל נגמר ונתק בצורה כה אכזרית במלחמה הנוראית כל כך ששינתה וגדעה הכל ואנו עומדים תוהים ומשתאים אל מול מציאות קודרת ומאיימת. שוב אינם איתנו כל אותם נערים בחורים, התמירים והיפים ואוהבי החיים אשר כה הרבינו לראותם בימים שלפני...

הרגשת הריקנות, חוסר האונים, כאב ותהיה, ולעומת זה הצורך להמשיך ולחיות ולנסות לשוב ולכונן את כל אשר אתם רציתם ולא הספקתם.

אנו **עומדים** כואבים והלב הבוכה מסרב להאמין וקשה, קשה לקבל את המציאות המרה, אך נמשיך ונלך הלאה אולי ניגע אל יום השלווה המיוחל.

דני, אל מול קברך הרענן עומדת אני - מול חיים צעירים שלך (ושל כל אותם בחורים שהכרנו) שהלכנו מאתנו ולא ישובו עוד - והלב בוכה ואין מנחם

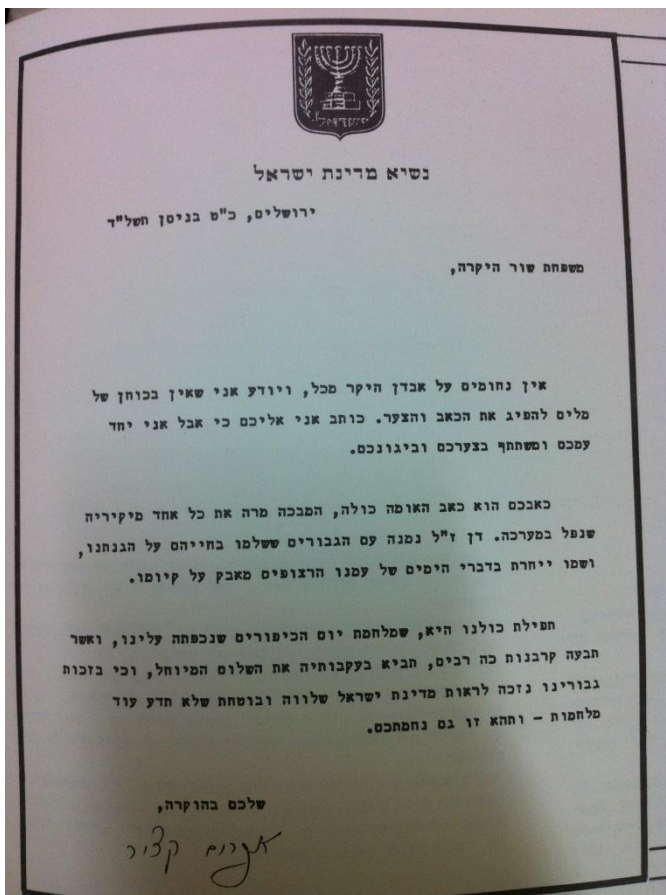
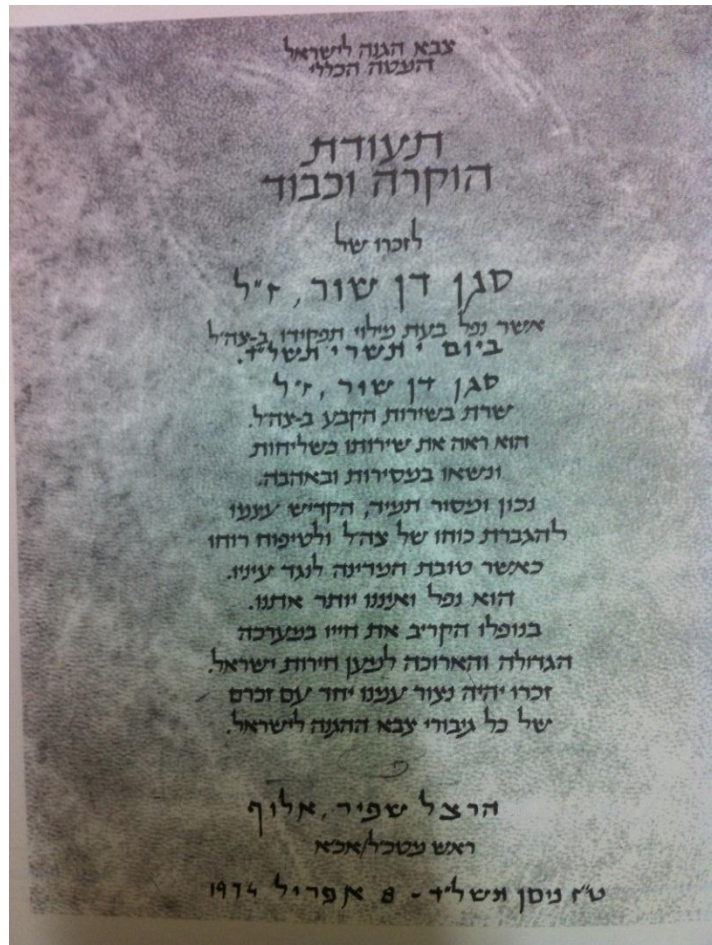
אסנת

דני, כמה אפסיות הן המילים, המחשבות, המעשים שאחרי...
הראיית שבי מסרבת לקבל ששוב לא נראה אותך צועד לקראתי כשידיך החזקות מתנדנדות בצורה כל-כך מיוחדת בצדי גופך, דמותך התמירה המוצקה, העיניים הכחולות הנוהרות כל-כך מפרצופך השזוף, שוב לא תבוא אלי למשרד, בבוקר, בערב או באמצע היום עומד בדלת ומחייך ומסתכל לפעמים בחשך מה ילדותי כלשהו, אולי מישחו "גדול" יצא מביא מיץ "על החשבון" שאף פעם לא נפרע ומדבר בשפה הנחמדה שסיגלנו לנו, שפה מיוחדת לנו, מילים נחמדות ומהופכות.

זוכרת את ערב הריקודים שהיה ביום חמישי ההוא (לפני יום הששי בו נפרדו דרכי כולנו ואיש איש יצא עם צידו לעבר הלבתי נודע), באת במכנסיים קצרים, כפכפים וחולצה צבאית תלויה עליך ברישול ורצית שנלמד אותך לרקוד את ריקודי-העם שרקדנו היה משעשע לראות את תנועותיך המגושמות שלא יכלו להשתלב בצעדי הריקוד הקלילים, ואח"כ ישבנו כמה חבר'ה בחדר האוכל ודיברנו וסיפרנו בדיחות והראנו תמונות...

זוכרת את משחקי הכדורסל האין-סופיים על המגרש בבסיס, בכל שעה משעות היום, בין השעורים, אחרי השעורים וסתם בזמן החופשי.

והיה הערב ההוא, בו שידרו בטלוויזיה משחק כדורסל וביקשת שנעיר אותך ושכחנו, ובתום השידור הופעת פרוע ומונומנס ושאלת בתמימות אם כבר נגמר.

לקטו וערכו :

תלמידות : לי-אור ניסים, ירדן גבאי

סטודנטית : אתי לוי

משפחת שור

תודות :

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.